

NYA

Visor

Pris 12 öre.

*Svenska
Visförlaget
Karlberg station,
vid Stockholm.*

**Vestermark-Rosen-Raab-Fabs
porträtt.**

**Några ytterst vackra och trefliga visor.
N:34.**

Innehåll:

Erik och Hafsfrun.

Så är jag nu äntligen kommen på balen.

Hjertats Saga.

Westermarck-Rosén.

Han sade ej ett ord. Rallare-visa.

En ny innerligt vacker visa om
Erik och hafsfrun.

(Melodi Soldathustrun.)

En yngling satt vid stranden invid det blåa haf
och såg hur solen sänktes uti sin gyllne graf,
och allt blef tyst och stilla, ett ljud ej hördes mer.
men Erik han satt ensam och öfvergifven der.

Ja det var tyst på stranden där unge Erik satt
af molnen månen skymdes och det blef mörkan natt
och fåglarna så stilla de flögo till sitt bo
att njuta lugn och hvila i nattens tysta ro.

Och molnen de bortgingo och månen lyste ner
På jordens dunkla yta och allt nu ljust sig ter
och hafvet låg så stilla och ingen bölja var
Uppå dess blanka yta, men Erik han satt kvar

Nu hördes öfver vattnet en stilla sångarröst,
den ljöd så skönt i natten, den kom från sorgset bröst.
Och Erik satt och hörde den sång så underskön
vid hafvets klara vatten, på strand så ljuf och grön.

Nu syntes öfver vattnet en underbar gestalt,
hon syents skön i natten, hon liknade en alf
och kring det svarta håret der satt en krans så grön.
Grannaste näckrosor som gunga uti sjön.

Omkring den hvita halsen ett perlband skönt man såg,
Det blixtrade så vackert i färger gröna, blå,
Och vattnets yta krusades vid rörelsen hon gaf
och böljorna de blänkte i månbejutet haf.

Hon vinkade åt ynglingen, kom hit min käre vän!
här är så skönt och vackert som uti himmelen.
För jag dig hafver älskat allt sen din barndoms vår.
kom hit till mig, du Erik, och hvila här du får.

Och unge Erik hörde nu dessa ljufva ord
 och sången honom rörde, hans håg den drogs dit
 han tog ett steg i vattnet, han bort till henne gick,
 han föll i hennes armar och hvila där han fick,

Och månen börjar sjunka vid horisonten ned
 och unge Erik följde den sköna älfven med
 inunder vattendjupet och alit nu luugt man såg
 På hafvets blåa spegel det ej en skugga låg.

Men under hafvets yta ung Erik bodde nu
 allt med den sköna hafsfrun de båda unga tu.
 Ett härligt lif de förde i grannaste guldslott,
 Der funnos rikedommar i både stort och smått.

En dag då unge Erik vid hafsfruns sida satt.
 Då hördes öfver hafvet ett ljud så doft och matt,
 Det ljud som åskan rullat långt fjärran derifrån,
 det geuljud gaf i hafvet med korta mellanrum.

Ung Erik blef förskräcker och såg mot hafsfrun opp,
 men denna log och sade det var ju blott ett skott
 ifrån den svenska flottan, som öfvar sig i strid
 mot några skepp, som vågat sig in i denna vik.

Men unge Erik sade till älskarinnan då:
 Ack låt mig nu få komma dit upp och se uppå
 hur mina landsmän strida och hjälpa dem ett tag
 och se hvad jag kan göra. ja blott en enda dag.

Den unga Vattenjungfrun hon sade endast så:
 Ack, hör du, käre Erik! Det kan du icke få
 då kanske ej i lifvet jag mer dig återser,
 du kunde från mig komma. Blif qvar hos mig jag ber

Men ynglingen han tänkte och hörde skotten gå.
 o den som uppå jorden blott en gång komma må,
 då skulle jag nog göra hvad i min makt kan stå
 att hjälpa mina landemån att segrens gloria få.

Du kan få ditt upp komma, den sköna hafsfrun sad
till jordens källa sköte, jag följer dig åstad,
att slåss för fosterlandet att stå bland eld och krut,
men du skall lofva komma strax hit, när strid är slut

Det lofvade ung Erik och hafsfrun honom bär
intill den Svenska flottan till Amiralens här,
Han ställde sig på Däcket och såg mot fienden,
de sköto med kanoner mot Svenska flaggan än.

Wår unge Erik fattade i handen ett gevär
och för hans säkra kula nu föllo många ner.
Och hans kamrater vände sig om med häpnad då
och trodde hafsfrun trollat att kunna kämpa så.

Men Amiralens krigsskepp omhvärfdes i den strid
ty fienden kom närmre med många skepp bredvid
Då plötsligt fick ung Erik uti sitt bröst ett skott,
så att han föll i vågen, det blef den ynglings lott.

Skön hafsfru strax var framme och Erik nu hon bär
till sjöslott af koraller och lade honom der.
ty död var unge Erik, ej lif man mera fann,
han dog för fosterlandet allt som en taper man

Och nu så går den sägen, att hvarje sommarqväll
ett sorgligt brus der tonar invid den dystra håll.
det är den sköna hafsfrun, som sjunger stilla der
allt om sin unge Erik, hon höll så hjertligt kär.

Författad af Axel Möller. Distribuerad af Bokhandlaren B. Th. Paulsson
Hofmantorp. Eftertryck förbjödes.

Oscarsbalen i Slammerköping, Sölvitsborg.
Af folkskalden Pehr Thomasson.

Så är jag nu ändtligen kommen på balen!
 Ack se, hvilken grannlåt som skimrar i salen.
 Och se hvilka blickar mig möta med hån —
 För det jag är bonde jag skuffas i vrån.

Här står jag, go' herrar och damer tillika,
 Och skall på min ära er litet bekika!
 Ty just astronom är jag skapader till,
 Och följa bestämmelsen gerna jag vill.

Som kacklande skator i blommiga luggar,
 Så sitta här damer omkring dessa väggar,
 Och visa behagen med leende min,
 Fast skönheten redan har farit för him

Och herrarne stå liksom uppställda käppar
 I rundel på golfvet med . . . hängande läppar.
 De blicka förstulet en hvar på sin skatt.
 Hvad det är belevadt och lifligt och glädt!

Nu lär det bli roligt, musiken den ljuder;
 Man bugar och niger och stampar och bjuder.
 Och handskar tas på och schaletter utaf,
 Och se'n bär det af uti sjungande traf.

De löjtnanter koxa, som retade tuppar,
 Och fröknarne hoppa . . det guppar och guppar.
 Så svettddroppar hagla från pannan till hals:
 Det var mig en rasande tokrolig vals!

Nej titta nu bara! — der lunka patroner
 Med fruar utstyrda som äkta kalkoner,
 Fast icke så röda om näbben förstas;
 Ty blekhet är mera på modet gudnas.

Här svänga bokhållare kring med mamseller,
Så söta och blöta som små karameller,
Det der är helt annat än stå bak en disk
Och lukta på kryddpeppar, skältran och fisk.

Men har man väl någonsin sett uppå maken.
Der dansar en fröken från midjan helt naken.
Ack hvad hon är sedlig och blygsam ändå,
Som inte drar hela beklädanden å!

Men tyst nu min sångmö: Borgmästarn har ordet
Så krokbent som herlquin står han vid bordet
Och skryter ur hjerna storståtliga ord:
«En skål, mina vänner, för kungen i Nord!»

Det talet gick lustigt omkring lik en snurra.
Hör damerna nysa och herrarne hurra,
Och dansen går återigen lika bra.
Bevars hvilket leben, hej hoppfalleral

Den tröjan, den tröjan . . . O, hade jag bara
En fräckstump, en tron och glacéhandskar rara!
Jag ock skulle dansa; ty det har jag sett:
Här bryr man sig föga om bildning och vett:

Godnatt, mina herrar! «fortsätten kurtisen
Och iäggen ej vid er den gifna sottisen!»
I skrattat så ofta åt böndernas spring,
Att skratta vi en gång, det gör ingenting.

Hjertats Saga.

- ∴ Hvar skog har väl sin källa,
Hvar äng sin blomma har ∴
∴ Hivart hjerta har sin saga
Från flydda ungdomsdar. ∴
- ∴ Och skogens källa sinar
Och ängens blomma dör ∴
∴ Men hjertats tysta saga
Ej någon tid förstör. ∴

Westermarck-Rosén

Här tar man nu till orda och rimmar litet sen
Om Johanssonska mordet och Westermarck-Rosén
Ty sig han vidt beryktadt som tjuf af numro ett,
Han qvinohjertan fångslat, som kanske mången set

Han spelat många roller som tjuf i unga år.
Och tillpåköpet misstänkt för jernvägsmord och rån,
Ty Johansson blef mördad på väg till Luleå.
Han hade många pengar för dem fick lifvet gå.

Att då Rosén var ute på resa mången tror,
Den tid som herr Johansson till öfverlule for
Men deremot han nekar och det i högsta grad,
Och som ej vittnen finnas, så tycks ju allt gå bra.

En bas han dock lär varit för en tjuffliga stor,
Men sina embetsbröder han ej innäslat har,
Ty sjelf inför domstolar han skäms så ensam stå,
Med afsvedd skägglös haka så slät som barnen små.

Men just när qvinnan täljde sin dröm i ordalag
Han nästan stod och skälfdde för hvarje andetag,
Och röd som kalkontuppen han bakom örat syns,
Han knappt balanssen egde om jag min tidning mins.

Som gentleman och herre i elegant kostym,
Han på hotell sig vräkte ty der fans godt om vin,
Och der han gerna trifiedes, han icke kossan spar,
Men in på sena natten i verksamhet han var.

En gång uti Upsala han studentmössan bar.
Besökte der en bjudning fast han ej bjuden var,
Men der blef han ej länge, ty snart polisen kom,
Och som Rosén det märkte så gick han derifrån.

Men polismannen ville ej låta skurken fly ,
Tog fram ett par handbojor och sade kära ni:
Nu blef vi fast för necken, nu torde ni gå bet
Till häkte styrdes marschen med största skyndsamhet.

ett album nu pousen framvisar för Rosén,
Då han som katten fräser och grymtar som ett svin
Se då bland mång' kamraters portätt sin bild han ser
Han vill polisen muta, i lägre ton han ber.

Ett guldur nyss han stulit, men nekar som på skämt,
Det var mitt ur, han sade att gömma det han tänkt.
Men skyndsamt kom en herre som var hans bästa vän,
Han lånte det i morse, nu tar jag det igen.

På schapp från barn och maka han var i Wisconsin,
Begaf sig hit tillbaka den knepige Rosén.
Han genast får en flicka en fjortonårig mö,
Hon tyckes honom älska i både lust och nöd.

I mängd han flickor hade tills han inspärrad blef,
Men sen så blef det tråkigt att skriva friarbref,
Ty göra nog han haft med att bränna af sitt skägg,
Sen han förlorat saxen, om den han var så rädd.

I Boden ock han varit när banan vigdes in,
Och uppå folkets fickor han vände ut och in.
Han markne'n sen besökte ut Sollefteå,
Att kassan der han stärkte det kan man lita på.

Till sist må här anföras att juridiken här
Haft många små bekymmer och tusende besvär
Och så till varning tjena de rader som här stå,
För den som här i landet på lastens vägar gå

Han sade ej ett ord.

En rallare, en rallare till södra Sverge kom.
Han teg och vände om
och gick in på en krog,
fem kaskar der han tog och sade ej ett ord.
Sen for han hem till höga Nord
och sade ej ett ord.
Han sade icke ett ord, fastän han var så smord.
Han teg och sade ej ett enda ord
Gunås trallalalala, Gunås trallalalala
Han teg och sade ej ett enda ord.